

somheder, som kan klare sig i konkurrencen; nye virksomheder, som kan skabe nye job.

Til at rådgive os om, hvordan vi bedst muligt ruster Danmark, har regeringen nedsat et bredt sammensat globaliseringsråd. På baggrund af bl.a. dette råds arbejde vil regeringen til næste forår fremsætte en række konkrete forslag om bedre uddannelser, om styrket forskning og spredning af viden, om at skabe baggrund for flere vækstiværksættere og om større fokus på fornyelse i hele samfundet. Konkrete skridt, som skal forstærke både vores konkurrencekraft og vores sammenhængskraft.

Sammenhængskraft, det er at sikre et samfund, der hænger sammen. Et samfund, hvor der ikke er for store sociale og økonomiske skel. Et samfund, hvor vi undgår en opsplitning i en elite, der kan klare det hele, og en restgruppe, der bliver hængt af og stødt ud i ledighed og sociale problemer. Derfor er det helt afgørende, at vi højner det faglige niveau i folkeskolen, og derfor er det helt afgørende, at flere unge får en videre uddannelse, for kontante faglige færdigheder er i højeste grad til gavn for de svage stillede. En skærpelse af de faglige krav er et af de vigtigste bidrag til at bryde den negative sociale arv.

Men sammenhængskraft er også at sikre et samfund, der værdimæssigt hænger sammen. En af styrkerne i det danske samfund er, at vi trods forskellige holdninger til en række konkrete spørgsmål dog bygger på et fælles grundlag af visse fundamentale værdier.

Nogle af disse værdier bliver udfordret i disse år. Lad mig tage et aktuelt eksempel: I forbindelse med en drabs sag fra Nørrebro er der stillet forslag om, at drabsmandens familie skulle betale såkaldte blodpenge til den afdødes familie. Hensigten skulle angiveligt være at undgå hævnaktioner fra den afdødes familie til gengæld for denne kontante sum penge.

Kl. 9.15

Det har fået nogle til at mene, at det er en spændende nydannelse i dansk ret, en videreudvikling af modellen med konfliktløsning parterne imellem.

Men lad mig minde om nogle kendsgerninger: Vi bor i Danmark. I Danmark har vi et retssamfund. Et retssamfund er kendetegnet ved, at det er politiet, der står for håndhævelsen af lov og orden. Det er domstolene, der tager stilling til spørgsmål om skyld og straf. Privat retshåndhævelse ved familiefejder, selvtægt og bandeopgør er ikke tilladt, og derfor hverken kan eller

skal man betale sig fra private hævnaktioner med blodpenge.

Det er netop kernen i en sand retsstat, at det enkelte menneske er sikret imod vilkårlig behandling fra så vel statsmagten som fra private grupper. Loven er ens for alle, og det er uafhængige dommere, der tager stilling til ansvar, skyld og straf. Hvis vi i misforstået tolerance giver efter her, så har vi accepteret en glidebane; en glidebane, der reelt sætter vor demokratiske tankegang og vore frihedsidealer ud af kraft. Det er den samme glidebane, vi oplever, når overfald, vold og attentater umærkeligt bliver en mere eller mindre accepteret del af den politiske kamp.

Forleden blev integrationsministeren udsat for et modbydeligt brandattentat på sin bopæl. Heldigvis led ministeren og hendes familie ingen fysisk overlast. Og vi kan ikke skarpt nok fordømme sådanne angreb, således som det da også er sket fra Folketingets partier. Politiet har endnu ikke afsluttet efterforskningen af sagen. Vi ved derfor ikke, hvad motivet er. Ikke desto mindre har jeg i den efterfølgende debat hørt røster, der mener, at anslaget mod integrationsministeren har baggrund i, at udlændingepolitikken i Danmark har været helt forfæjlet.

At ekstremistiske grupper udtrykker sympati for den type aktioner er alvorligt nok, men det er direkte skræmmende, at andre kan udtrykke sig så tvetydigt, at fordømmelsen af brandattentatet kommer til at fremstå rutinemæssigt, mens det egentlige budskab er, at ministeren og regeringen såmænd selv er ude om det, for udlændingepolitikken er uanstændig.

Det er da en ærlig sag at være uenig i regeringens udlændingepolitik, men når der bliver begået et attentat mod en folkevalgt, så er der kun én anstændig reaktion, og det er en utvetydig fordømmelse uden al mulig udenomssnak. Ellers er vi ude på glidebanen, og så bliver sammenhængskraften i vort samfund truet. I et frit folkestyre skal vi kæmpe for vore holdninger, men det skal være med ord og valg, ikke med overfald og attentater.

Vi har på det seneste set nogle skræmmende eksempler på den forræelse, der præger visse indvandrer miljøer. På Nørrebro i København har det givet sig udslag i nogle ekstreme voldsepisoder. Det er episoder, som vi fra samfundets side på ingen måde kan acceptere, og som vi må slå hårdt ned på. Det er en nærmest ufattelig mangel på normer, som nogle af disse unge indvandrere er præget af. Deres adfærd er voldsomt destruktiv, ikke kun for dem selv, men